

Sygn. akt: X C 917/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Maria Żuchowska
Protokolant:	stażysta Natalia Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2017 r. w Toruniu

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G.

przeciwko M. D.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. D. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G. kwotę 2468,36 zł (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt osiem złotych trzydzieści sześć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8.11.2016 r.; do dnia zapłaty; z uwzględnieniem zmian stopy procentowej odsetek ustawowych;

II. w pozostałym zakresie oddała powództwo,

III. koszty procesu poniesione przez strony znoszą się wzajemnie.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 07.11.2016r. powodowy E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. D. kwoty 5439,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 5291,63 zł od dnia 08.11.2016 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (dawniej (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością SMS Kredyt sp.j) we W. w dniu 08.10.2015r. umowy pożyczki, z której warunków pozwana się nie wywiązała. Wskazano, że wierzyciel pierwotny dokonał przelewu wierzytelności przysługującej od pozwanej na rzecz strony powodowej. Umowa wobec pozwanej została wypowiedziana i z dniem 08.06.2016 r. kwota stała się wymagalna.

Postanowieniem z dnia 02.03.2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Toruniu.

Po przekazaniu sprawy, powód przedłożył dokumenty na poparcie twierdzeń zawartych w pozwie.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podniesiono zarzut niewykazania roszczenia zarówno w zakresie należności głównej, jak i należności ubocznych, niewykazania przejścia wierzytelności na stronę powodową i w konsekwencji braku legitymacji procesowej czynnej strony powodowej. W uzasadnieniu podniesiono także, że powód nie wykazał, aby pozwana otrzymała kwotę pożyczki, jak również, że umowa została wypowiedziana.

W odpowiedzi na zarzuty strony pozwanej, powód podtrzymał żądanie pozwu oraz przedłożył dokumenty na odparcie zarzutów.

W dalszym piśmie procesowym pozwana podtrzymała wniosek o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu wskazano, że powód nie przedłożył dowodu doręczenia pozwanej wypowiedzenia umowy, a pozwana zaprzecza, aby wypowiedzenie otrzymała. Z ostrożności procesowej podniesiono zarzut zastosowania w umowie klauzul niedozwolonych, w postaci prowizji określonej na kwotę 2889 zł. Podtrzymał zarzut niewykazania wysokości roszczenia.

W odpowiedzi, strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko wskazując, że wypowiedzenie zostało wysłane na adres pozwanej, który do dnia dzisiejszego jest jej adresem zamieszkania. Wskazano też, że pozwana spłaciła należność z tytułu pożyczki częściowo, tj. w łącznej kwocie 595,18zł.

Na rozprawę w dniu 18.10.2017 r. nie stawiła się żadna ze stron, nie żądano uzupełnienia postępowania dowodowego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 08.10.2015r. pozwana M. D. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością SMS Kredyt sp.j. z siedzibą we W. umowę pożyczki nr (...). Zgodnie z umową, pozwanej udzielono pożyczki gotówkowej w wysokości 2700 zł na okres od dnia 08.10.2015r. do dnia 08.04.2018r. Pożyczka oprocentowana była w wysokości stałej wynoszącej 10 % w stosunku rocznym w całym okresie obowiązywania umowy, jednak oprocentowanie nie mogło przekroczyć odsetek maksymalnych. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania pożyczki została wskazana na 103,59 %. Całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę wynosiła 5952,54 zł i składała się z: całkowitej kwoty pożyczki 2700 zł oraz całkowitego kosztu pożyczki na który składały się - odsetki naliczone za cały okres obowiązywania umowy w wysokości 363,54 zł, opłata operacyjna, naliczona za cały okres obowiązywania umowy, która wynosiła 2889,00 zł. W umowie wskazano adres zamieszkania i korespondencyjny pozwanej – ul. (...) w C..

dowód: umowa pożyczki z dnia 08.10.2015r. - k. 14-18,

- regulamin pożyczki – k. 60-63,

- harmonogram spłat- k. 69,

- przelew kwoty 2700 zł – k. 70

Pozwana zamieszkiwała i zamieszkuje do dnia dzisiejszego w C. przy ul. (...).

Okoliczność bezsporna.

W dniu 30.10.2015r. została zawarta umowa sekurytyzacji pomiędzy E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. a (...) sp. z o.o. SMS Kredyt sp.j. , na mocy której powód nabył od wierzyciela pierwotnego wierzytelności przysługujące spółce względem jej dłużników – pożyczkobiorców. Na mocy umowy, powód nabył wierzytelność wobec M. D. z tytułu umowy nr (...).

Dowód: umowa sekurytyzacji – k. 53-54

- załącznik do umowy sekurytyzacji – k. 55,

W dniu 12.11.2015r. pracownik kancelarii prawnej obsługującej (...) sp. z o.o. SMS Kredyt sp.j. wystosował do pozwanej na jej adres zamieszkania „pismo informujące o zmianie rachunku do spłat pożyczki”, w którym poinformowano pozwaną, że dnia 30.10.2015 roku nastąpiła zmiana podmiotu obsługującego pożyczkę nr (...) na E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny.

Dowód: pismo z dnia 12.11.2015r. – k.19,

M. D. wpłaciła na poczet przedmiotowej pożyczki trzy raty, w dniach 05.11.2015r. i 10.12.2015r. w kwotach po 198,39 zł oraz w dniu 20.01.2016r. w kwocie 198,40 zł.

okoliczność bezsporna

W dniu 01.04.2016 r. pracownik Kancelarii prawnej działający w imieniu powoda sporządził skierowane do pozwanej „wezwanie do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy”. Wskazano, że na dzień 01.04.2016r. zaległość z tytułu umowy przedmiotowej pożyczki wynosi 414,79 zł, a jej nieuregulowanie w terminie do 15.04.2016r. może skutkować wypowiedzeniem umowy i postawieniem w stan wymagalności całej kwoty pożyczki.

W dniu 02.05.2016 r. powód skierował do pozwanej wypowiedzenie umowy pożyczki i wezwanie do zapłaty wierzytelności z tytułu umowy pożyczki. W wypowiedzeniu wskazano, że pozwana ma zapłacić należności w kwocie 631,10 zł do 09.05.2016 r. pod rygorem rozpoczęcia biegu 30 dniowego okresu wypowiedzenia umowy. Wskazano także, że po upływie terminu wypowiedzenia wymagalna staje się cała niespłacona część pożyczki w kwocie 5272,56 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 01.04.2016r. z zestawieniem zaległości - k. 20, 21,

- wypowiedzenie umowy z zestawieniem zaległości- k. 22, 23,

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych i dokumentów przedłożonych przez stronę powodową. Dowody z dokumentów uznane zostały za wiarygodne, bowiem ich wiarygodność nie wzbudzała wątpliwości Sądu, a ich autentyczności nie podważała żadna ze stron. Dodatkowo, Sąd nie uznał dokumentów przedłożonych przez stronę powodową za spóźnione, bowiem zostały przedłożone w odpowiedzi na zarzuty strony pozwanej, celem ich odparcia, a nadto ich złożenie nie przedłużyło postępowania.

Bezsporne w sprawie było to, że pozwana zamieszkiwała i zamieszkuje w C. przy ul. (...). Bezsporny w sprawie był również fakt, że pozwana spłaciła częściowo przedmiotową pożyczkę, bowiem faktu tego strona pozwana w żaden sposób nie zakwestionowała.

Spór dotyczył zasadności dochodzonego roszczenia wobec zakwestionowania roszczenia przez pozwaną w całości i podniesienia zarzutów : braku legitymacji czynnej po stronie powodowej, niewykazania spełnienia świadczenia wzajemnego, nieudowodnienia, że umowa została skutecznie wypowiedziana, niewykazania roszczenia co do wysokości, jak również zarzutu zastosowania klauzul niedozwolonych.

Strona powodowa, dochodząc kwoty żądanej pozwem powoływała się na to, iż na podstawie umowy przelewu wierzytelności przejęła od (...) sp. z o.o. SMS Kredyt sp.j. we W. wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z zawartej umowy pożyczki.

Zgodnie z treścią art. 720 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy.

Na podstawie art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c., ciężar dowodu spoczywa na stronie, która z określonych faktów wywodzi skutki prawne. Jeśli zatem powód powoływał się na zaistnienie oznaczonych faktów, w tym na fakt zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, zobowiązany był wskazać okoliczności, które uzasadniały żądanie zgłoszone w

pozowie. Na stronie pozwanej spoczywał z kolei obowiązek wykazania, że roszczenie jest nienależne, bądź jest należne w innej wysokości.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, należy uznać twierdzenia powoda za zasadne w części.

Przede wszystkim, odnosząc się do zarzutów podniesionych przez pozwaną o nieudowodnienie roszczenia, wskazać należy, że powód przedłożył wszelkie niezbędne dokumenty potwierdzające zarówno zawarcie umowy przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem jak również przekazanie pozwanej kwoty 2700 zł tytułem pożyczki. Sąd nie miał więc wątpliwości, że wierzyciel pierwotny jako pożyczkodawca udzielił pożyczki pozwanej i na jej konto przelano kwotę pożyczki.

Niezasadny okazał się również zarzut niewykazania przejścia wierzytelności dochodzonej pozwem i w konsekwencji brak legitymacji procesowej czynnej strony powodowej. W ocenie Sądu, powód przedkładając umowę cesji z dnia 30.10.2015r. wraz z załącznikiem dotyczącym konkretnej wierzytelności wobec pozwanej, sprostał obowiązkowi wykazania swojej legitymacji zgodnie z art. 6 kc. Nadto, zawiadomienie o przelewie i zmianie rachunku do spłaty rat pożyczki wysłane zostało przez poprzednika prawnego powoda, co dodatkowo potwierdza nabycie przedmiotowej wierzytelności. Trudno bowiem wyobrazić sobie sytuację, żeby poprzedni wierzyciel zawiadamiał dłużnika o zbyciu wierzytelności i obowiązku spłaty należności na inny podmiot, podczas gdyby nie doszło do zbycia wierzytelności. Dlatego też w ocenie Sądu, legitymacja czynna strony powodowej nie budziła wątpliwości.

W ocenie Sądu, niezasadny okazał się zarzut nieskutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki, wobec podnoszenia przez pozwaną, że nie otrzymała dokumentu wypowiedzenia umowy. Do akt przedłożono dokumenty w postaci wezwania do zapłaty zaległych rat z dnia 01.04.2016r. oraz wypowiedzenia umowy z dnia 02.05.2016r. – oba wysłane do pozwanej na jej adres zamieszkania. Zdaniem Sądu, wobec wykazania przez powoda, że pozwana otrzymała świadczenie wzajemne w postaci kwoty pożyczki i niekwestionowania przez żadną ze stron, że pozwana spłaciła wyłącznie trzy pierwsze raty pożyczki, zasadne i zgodne z umową było najpierw wezwanie pozwanej do spłaty zaległych rat pod rygorem wypowiedzenia umowy, a następnie jej wypowiedzenie. Zdaniem Sądu, to pozwana winna, zgodnie z zasadą ciężaru dowodu, udowodnić nie tylko, że nie otrzymała dokumentu wypowiedzenia pomimo wysłania na jej prawidłowy adres zamieszkania, ale przede wszystkim winna wykazać, że spłacała terminowo pożyczkę i nie było podstaw do jej wypowiedzenia. Zdaniem Sądu, nawet jeżeli pozwana nie odebrała korespondencji o wypowiedzeniu jej umowy, to wiedziała, że wobec nie spłacania pożyczki, zostanie ona zgodnie z umową wypowiedziana. Pozwana wiedziała również, że nie spłacanie rat pożyczki w terminie spowoduje po wypowiedzeniu, natychmiastową wymagalność całej kwoty pożyczki. Tymczasem strona pozwana, poza ogólnym stwierdzeniem, że nie otrzymała dokumentu wypowiedzenia umowy, w żaden sposób nie wykazała, że wypowiedzenie zostało wysłane na inny niż jej adres bądź też, że powód nie miał podstaw do wypowiedzenia umowy.

Zasadny natomiast okazał się zarzut strony pozwanej, że w umowie zawartej z pozwaną zastosowano klauzulę abuzywną oraz że nie udowodniono w całości wysokości dochodzonego roszczenia.

Strona powodowa wskazała, że na żadaną kwotę składa się należność główna – 2459,78 zł, kwota 2600,10 zł tytułem opłaty operacyjnej, kwota 231,75 zł jako pozostałe do zapłaty odsetki umowne oraz kwota 148,06 zł tytułem kosztów dokonanych działań windykacyjnych w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki. Strona powodowa zgodnie z treścią art. 6kcpowinna wykazać zasadność całego roszczenia. Z treści umowy pożyczki wynika obowiązek zwrotu kwoty 2700 zł - kwota pożyczki, kwota 363,54 zł odsetek i kwota 2889,00 zł opłaty operacyjnej za cały okres obowiązywania umowy (§ 4).

Wskazać należy, że naliczenie w umowie opłaty operacyjnej w kwocie 2889 zł budzi poważne wątpliwości w świetle przepisów o zobowiązaniach umownych i ochronie konsumenta przed niedozwolonymi klauzulami umownymi. Zgodnie bowiem z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami,

rażąco naruszając jego interesy; nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Z przedłożonej umowy wynika, że na całkowity koszt pożyczki składał się kapitał w kwocie 2700 zł, kwota 363,54 zł odsetek i kwota 2889 zł opłaty operacyjnej. Wskazać należy, że tak określona opłata przekraczała sumę udzielonej i wypłaconej pozwanej pożyczki. Tym samym uznać należy, że ustalone warunki umowy, bez wskazania, czym w istocie jest opłata operacyjna i z czego wynika jej wysokość pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami i naruszają interes pozwanej. Kwota opłaty operacyjnej nie jest głównym świadczeniem, więc pozostaje poza wyłączeniem wynikającym ze zdania drugiego powołanego wyżej przepisu. Jej ocena w świetle warunków umowy pożyczki prowadzi do wniosku, iż narusza klauzulę dobrych obyczajów. Zaznaczyć należy, że Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów stale zwraca uwagę na generowanie dodatkowych kosztów stosowane przez podmioty udzielające pożyczek, gdyż koszty te nie odzwierciedlają faktycznie poniesionych kosztów obsługi pożyczki.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, że kwota 2889 zł (opłata operacyjna) nie może być skutecznie dochodzona od pozwanej.

A zatem, pomijając opłatę operacyjną, która nie wiązała pozwanej, pozwana winna była zgodnie z umową zwrócić powodowi kwotę pożyczki oraz kwotę ustalonych odsetek, tj. kwotę 3063,54 zł (2700+363,54 zł). Pozwana, zgodnie z twierdzeniami powoda, wpłaciła na poczet pożyczki łącznie kwotę 595,18 zł, a zatem kwota do zapłaty winna być pomniejszona o dokonane wpłaty.

Mając na uwadze powyższe, uznać należało, że do zapłaty pozostała kwota 2468,36 zł, którą zasądzono na podstawie art. 720 kc w punkcie I wyroku. O dalszych odsetkach za opóźnienie orzeczono po myśli art. 481kc zgodnie z żądaniem pozwu.

Oddalono powództwo w zakresie żądania kwoty ponad 2468,36 zł tytułem niespłaconych rat pożyczki z przyczyn opisanych wyżej, a także w zakresie żądania kwoty 148,06 zł jako kosztów działań windykacyjnych. W ocenie sądu, powód nie udowodnił w żadnej mierze czy i jakie działania windykacyjne w stosunku do pozwanej podjął. Do akt dołączono wykaz możliwych poszczególnych czynności oraz ich koszt, ale nie dołączono dokumentów potwierdzających fakt wykonania takich czynności i wskazania, co dokładnie miałyby się składać na żadaną kwotę 148,06 zł. W aktach znajduje się tylko jedno wezwanie do zapłaty, przy czym zgodnie tabelą opłat, koszt takiego wezwania wynosić miał 16 zł, jednak, wobec nie wskazania, co miało składać się na wykonane czynności, Sąd nie mógł uznać, czy wezwanie do zapłaty znajdujące się z aktach to czynność, która ma składać się na żadaną kwotę, bowiem powód tego nie wyjaśnił. Nie udowodniono zatem w żadnej mierze, co miało składać się na ewentualnie poniesione koszty czynności windykacyjnych.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 100 kpc. Powód wygrał proces w 45%, ponosząc koszty procesu w kwocie 2067 zł, pozwana winna zatem zwrócić powodowi kwotę 930,15 zł. Pozwana z kolei wygrała proces w 55 % ponosząc koszty procesu w kwocie 1817 zł, a zatem powód winien jej zwrócić kwotę 999,35 zł. Mając na uwadze zarówno fakt, że strony wygrały prawie po połowie proces i każda ze stron musiałaby zwrócić drugiej stronie podobne koszty, zasadnym było wzajemne zniesienie poniesionych kosztów procesu.